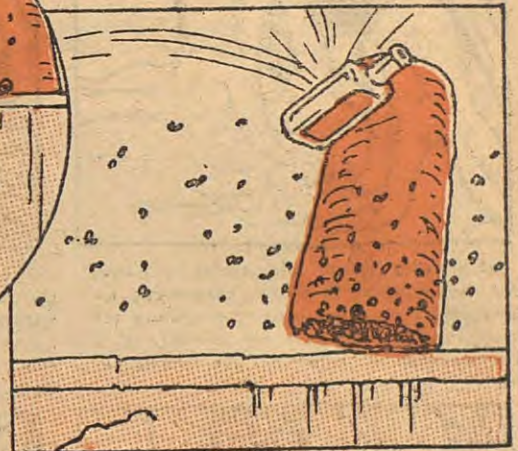

VIROLET

—Caram i que sec que estic!
Em tindrè d'engreixà un xic.

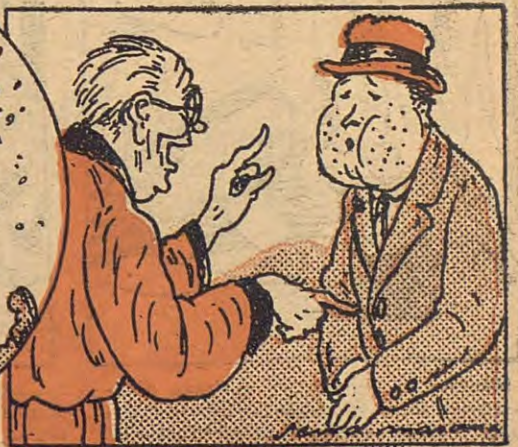
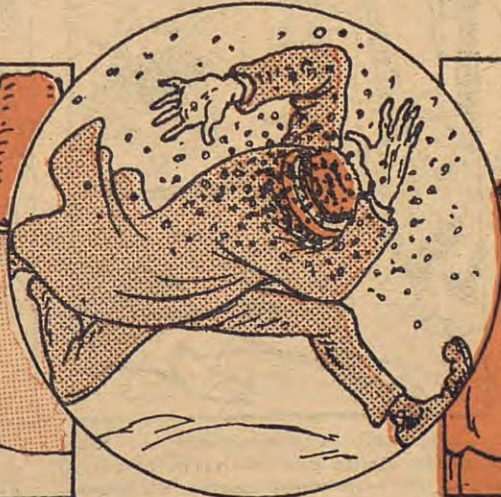
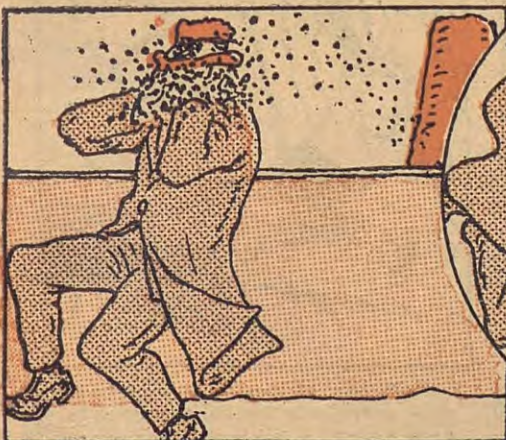
—Prengui aquest medicament
i s'engreixarà al moment.

—No és que hi tingui molta fe,
però, vaja, ho provaré.

I quan ja se l'ha empassat,
l'ampolla buida ha llençat.

Però amb tanta pega, que va
justa amb un rusc a topà.

Molt furioses, les abelles
li fan veure les estrelles,

car li deixen, a picades,
les dues galtes inflades.

I el metge diu:—Ja ho sabia
que aviat s'engreixaria.

B O N A A C C I Ó R E C O M P E N S A D A

Un dia, en Badoret va convidar al seu amic Cisquet a «caçar» nius. «Veuràs quins ocellets més macos agafarem», li digué. A ço que va replicar el company: «Vols dir que això serà ben fet?»

Arribats al bosc, en Badoret s'enfilà tot seguit a un arbre que ell ja coneixia per haver-lo explorat anteriorment, i on sabia que sempre s'hi trobaven uns bons nius plens d'ocellets.

Al cap de pocs minuts, en Badoret tornava a ésser a terra portant entre les mans dos petits moixonets. A en Cisquet li feren una gran llàstima les pobres bestioles, i digué al seu amic:

«Em vols donar els ocells a canvi del meu berenar?» «Fet», respongué en Badoret. I mentre aquest marxava tot menjant, el noi bon cor s'enfilava a l'arbre per a retornar els petits al niu...

...on havia acudit la mare, plena d'engúnia. En baixar, en Cisquet es quedà sorprès amb la presència d'un llenyataire de cara ferrenya que lligava un feix molt gros de branques i branquillons.

«On vas, noi?», preguntà. «A casa», respongué el minyó, tot esporuguit. L'home rigué: «El que faràs tot seguit, és agafar aquesta llenya i portar-me-la allà on jo et diré».

Mentres el llenyataire acabava d'enllestir el feix, el pobre Cisquet s'agenollà i pregà a Déu que el lliurés de les urpes d'aquell ferotge homenet. No havia pas acabat el seu prec, quan...

...un ocell — precisament la mare d'aquells petits que ell havia tornat al niu — les empenygué contra el miserable clavant-li fortes picades, amb la probable intenció d'arrencar-li els ulls.

Veient-se en perill, el mal home es posà a córrer estamordit, seguint-lo encara l'ocell. I aixís en Cisquet quedà lliure i abastament recompensat de la seva bona acció.

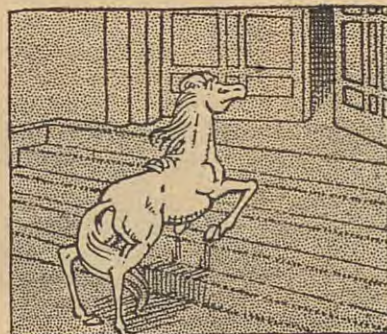
Kanaoka, artista extraordinari, pintava les bèsties admirablement. Les seves pintures—talment vives,—decoraven les parets dels temples. Una vegada, uns pagesos de Makinmano estaven un bon xic alarmats perquè durant la nit una bèstia desconeguda els hi malmetia els sembrats i els camps.

Cansats de trobar cada matí les plantes trencades i els blats aixafats, decidiren posar-se a l'aguait de bella nit i veieren que l'autor del malastre era un magnífic cavall blanc...

...que, enjogassat en extrem, com fruit d'una ansiada llibertat, es revolcava i potejava per tots indrets.

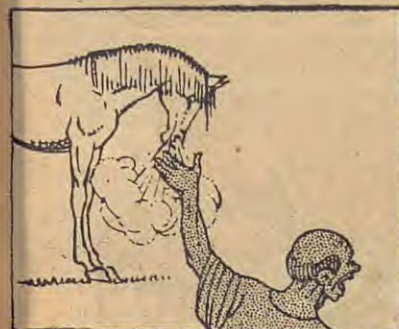
Disposats a fer un escarment seriós, els pagesos allí aplegats, enardits per la més viva indignació, sortiren de l'amagatall, armats de resistents bastons, i es posaren a la persecució del cavall...

...que, com si comprenguéss les intencions gens benèvols dels seus perseguïdors, fugí ràpidament.

Corrent molt i molt, els pagesos pogueren seguir-lo i, amb la conseqüent sorpresa, veieren que es ficava...

...a un temple que tenia la porta oberta. Segurs que d'allí no podria escapar-se'ls-hi, entraren decidits. Però ni rastre es veia de la formosa bèstia.

Fins que un dels perseguïdors remarcà que el cavall representat en una pintura de Kanaoka esbufegava i suava com si estés molt fadigat.

Convençuts els pagesos d'haver trobat el malfactor, anaren a cercar el bonzo al qual donaren compte del succèss.

El sacerdot agafà un pinzell i un pot de pintura i pintà al cavall un bon cabestre i a aquest un ronsal lligat a una anella que representava clavada a la paret.

I així quedà per a sempre més solucionat el conflicte. Des d'aquell dia, els bons pagesos restaren completament tranquils.

El Cavaller de la Creu

(Continuació)

El seu cervell barrinava de ferm. De manera que tots els seus afany, totes les seves mesures, es fonien amb la presència d'aquell maleït Giralt, que ara voldria recobrar el que era seu. I si es descobria que en Guifre de Ces Aroles no havia mort de...? No, no! Caldria acabar amb aquell enguniejant destorb, que tan a deshora li sortia!

En Giralt no semblava preocupat. Un poc rialler, anava dient:

—Bé vares fer treballar els picalquers!... No s'escrostanaran aquestes parets com les del castell vell... Pobre Giralt, si obria els ulls i veia la seva casa tal com s'ha tornat, es moriria de goig!... Quines parets!... No tindràs humitats!...

En Jaume espeternegava de dents, i rebia les mofes amb el cap cot.

Arribaren, per fi, a la cambra d'en Jaume, ampla i espaiosa, amb el llit en escó, voltat de cortinatges; una cambra de rei.

—Aquí dormireu tou i calentó i lluny de tot soroll...

—I més aprop del cel, per si em convingués fer-hi una volada?

En Jaume féu el dissimulat i digué per tota resposta:

—Per un parent com vós, tot mirament és poc... I si porteu papers, i teniu por de foc, si voleu, us treurem la llàntia d'oli...

—No, no cal. Ara, Jaume i Jusipó, deixeu-me, queestic decandit... Demà, cap a la migdiada, desvetlleu-me. Sóc home que dorm fort.

En Jaume i en Jusipó creuaren una mirada significati-

va, caprem en les fustes amb la fulla de la daga, i les portelles, saltant del galcer, s'obriren de bat a bat.

Va trobar-se de cop, en una estança coneguda, perquè no havia sofert els efectes de la reforma. Era l'estança on el veritable senyor de Castell-Isard, en Giralt de Bellaguait, havia passat la seva joventut.

En Jaques Fonollet, per una incomprendible superstició, l'havia respectada amb els mateixos mobles de quan la fugida d'en Giralt.

Aquest, que, com ja hauran comprès els llegidors, no era altre el cavaller, es senti commogut en petjar la vella estança.

—Tot està igual!—murmurà, recorreguent l'habitació, amb delectació, besant fins els mobles empolçats.

Qui sap el temps que hauria passat entregat a la deficiència dels vells records, si un soroll de passes i veus ofegades, no li hagués cridat l'atenció.

En Giralt, amatent, corregué fins a la porta a escoltar.

—Cal desfer-se d'aquest home al preu que sigal—deia una veu que en Giralt reconegué per la d'en Jusipó.—L'amo ho vol i ho pagarà amb paga de rei.

—La meva burxada és segur!—replicà una veu.

—No ho ha estat pas abaix!

—Es que s'ha fos com miracle. Aquest home és el diable!

—I si és el diable, contra el diable els coltells s'es-mussen!

—Això són falòrnies vostres, covards! L'hoste, ni és un dimoni ni es menja a ningú...

—Bé t'ha fet un bon tall a la munyeca...

—Quan ja el tenia casi escanyat! Prou que ho ha vist l'amo! Sinó que m'ha demanat clemència Mossenyor i li he respectat la vida al nou vingut... Sort de què l'amo s'ha repensat.

En Giralt no pogué aguantar una rialleta.

—Heu's aquí un valent de portes enfora—va fer per si mateix.

Però no era cosa de deixar d'escoltar.

Les converses s'anaren fonent; els aspirants a assassins, seguien el seu camí, i en Giralt, espasa en mà, obrí sigil·losament la porta i procurant desmaiar el dring de les malletes, avençà darrera l'escamot de butxins.

Aquests anaven tan segurs de què la víctima era a dalt, que no paraven atenció en els petits sorolls.

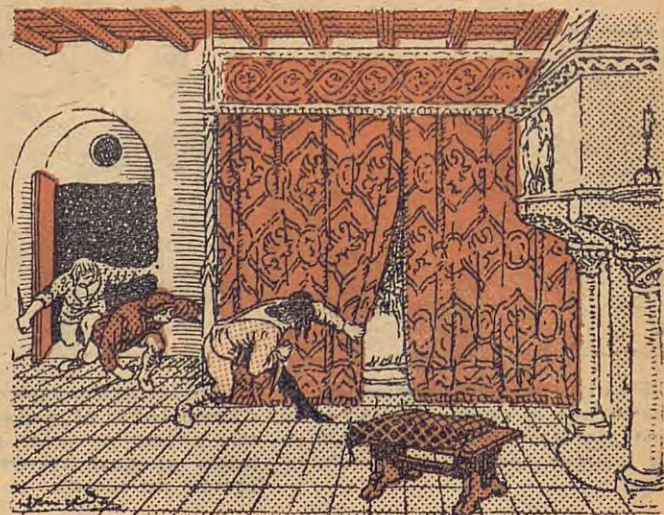
va, no tan llesta, que no pogués ésser corresposta per una rialleta que animà el rostre d'en Giralt.

Aquest, en acomiadar-los, tancà i barrà la porta, arrencà del llit els llençols de lli, i els anusà amb extraordinària rapidesa.

D'un buf apagà la llàntia, corregué a una finestra i escrutà la profunditat. No gaire avall de la finestra se'n es-queia un altra: la del pis de sota.

Sense vacil·lacions, lligà a una balda de les portelles la cua del llençol, passà el cos enfora i quedà sospès en el buit.

Es deixà relliscar apuntalant-se en el mur, i en arribar a l'indret de la finestra, aguantant-se amb l'esquerra, féu al-

Els victimaris, en ésser davant el departament que suposaven ocupat per en Giralt, començaren a despanyar la porta. No fou cosa planera, però a la fi, la porta fou oberta.

Els assassins, a les palpentes, entraren, guiats per en Jusipó, que sabia bé les tresqueres de la casa, i s'aproparen, amb passes de gat al llit buit, i... Vuit braços armats caigueren damunt de la seda domassada que el cobria.

Esperaren un segon. El suposat mort no feia moviment

—Es ben acabat. No ha llençat un ai.

—Anem, doncs! L'amo proveirà el destí del cadàver...

Esteu segurs de que és mort?

—Pel cap més baix, porta vuit coltellades fins al mànec.

Una riallada sorollosa que ressonà a espatlles dels victimaris, els deixà esglaits.

Es tombaren els més serens, però en la fosca no veieren a ningú.

—Llum! Llum! La pedra foguera, aviat!

Un d'aquells mals homes, amb la pedra foguera i el pom de la daga, féu l'espurna que encengué la llantia de l'oli, que li presentava un company.

Feta la claror es miraren. Tots estaven pàl·lids.

—Ha estat el mort?

—Sí, sí, el mort! Qui sap si l'ànima, en fugir del cos!...

Sense atrevir-se a guaitar el llit, sortiren tots, daga en mà, més morts que vius. En Giralt, amagat darrera d'uns cortinatges, els deixà passar, contenint les seves ganes de riure.

Quan hagueren desaparegut els assassins, en Giralt corregué a la finestra de l'estança, retirant els llençols nusats i tornant-los al llit.

Després de reflexionar uns segons, féu la senyal de la Creu i va dir-se entredents:

—Que sia el que Déu vullga... Estic mort de son! Veïam si a dalt de tot em deixen dormir.

I pujà fins a la torratxa més alta del castell, i en un replà, d'on s'alçà amb esvolatreces feréstecs un eixam d'ocells, en Giralt va dormir sense despullar-se. Estava tan acostumat a dormir en els camps de batalla! I fins tingué un son dolç. Segur que algun àngel el vetllava.

Els tràfecs de Castell Isard

En Jaume del Fonollar esperava impacient en un recambró de dues eixides—era home prudent,—el resultat de l'escomesa dels seus criats contra l'hoste.

En Jusipó arribà esgarriat:

—Ai, senyor, que l'hoste deu ésser una ànima en penal En Jaume es sobresaltà.

—Ben de carn i ossos l'he vist.

—Doncs té fets de bruixot.

I, de pressa, espeternegant de dents, contà que havien

pujant a la cambra de l'hoste, que l'havien apunyalat i que quan ja el sospitaven ben mort, havien sentit unes grans rialles.

En Jaume, com tot home de fons pervers i de consciència bruta, era covard.

—No el deveu haver mort.

—Vuit coltells clavats en un sol cos són per matar, senyor amo—féu, quasi bé ofès en la seva dignitat d'assassí, en Jusipó.

—Bé, bé! Heu recollit el cos?

—Es que en sentir les rialles, que no eren pas de bon ésser, hem fugit tots.

—Porucs! Espantadiços! Jo hi aniré. Fer-vos por un mort!

—Es que un mort que riu no és una cosa natural, senyor.

—Au, pren un llum i guia... A veure si acabem d'una vegada, i ai de vosaltres si, temoregs, heu esguerrat l'empresa! Tots estarem ben perduts, perquè l'hoste no és home amb qui es puga jugar... Jusipó! Per tu no tinc secrets. L'hoste és el veritable senyor del Castell-Isard, que ha tornat de les Creuades, salvat de totes les traïdories que li havia preparat... el Destí!

—Jesús, Maria, Josep! Si en la darrera el deixarem nafat amb trenta dos coltellades!

—Amb una de dreturera n'hi hauria hagut prou, però sou covarts tots; vos tremola el braç... Anem, anem!

Encara que rondinant, en Jusipó va guiar al seu amo fins a la cambra alta.

La cambra estava buida. Uns llençols rebregats jeien al peu del llit. En Jaume corregué a palpar les robes.

En Jusipó, que duia el llum, no passà del llindar.

—Si en aquest llit no hi ha cap cos... Traïdor! Acosta el llum!

En Jusipó tremolava.

—Avença i guaitarem!

El criat, supersticiós, semblava clavat a terra.

En Jaume corregué vers ell i d'una revolada li arrabassà la llantia.

Tot seguit s'abocà damunt del llit; la roba apareixia amb vuit talls plenament regulars, de les dimensions naturals dels coltells.

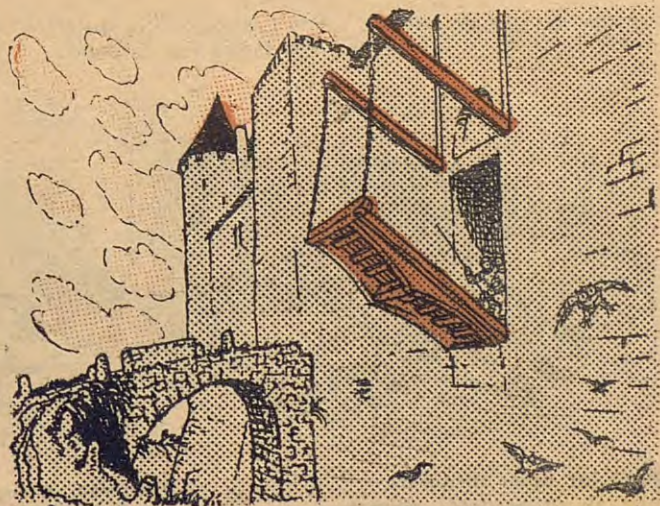
En Jaume endevinà tot seguit que en Giralt, astut, havia deixat el llit, fos com fos, i que els assassins havien errat el cop.

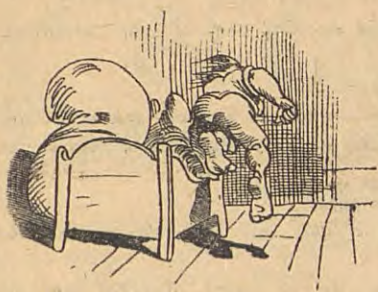
—Escamot de brètols! Heu mort una ombra! Heu mort una ombra!

I posseït d'una indignació ferotge, en Jaume llensà una rialla d'ira, que embassardí encara més a en Jusipó.

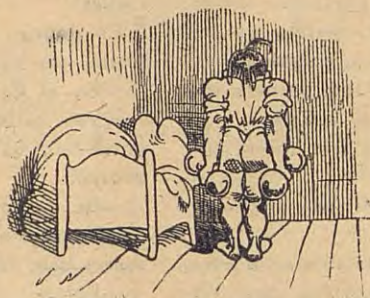
Calmat per la rialla, en Jaume començà a donar voltes per la cambra.

(Continuarà)

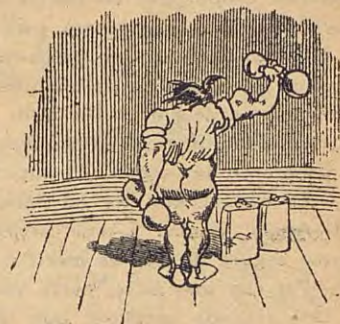

L'atleta, tot decidit, matinet salta del llit.

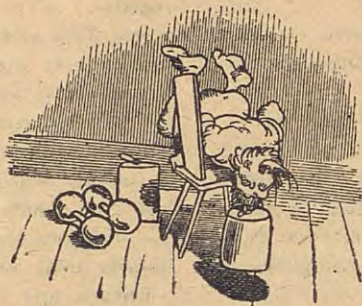
Al punt l'agafa el desfici de començar l'exercici.

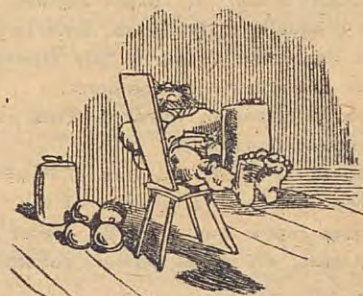
Els pesos pren, i al moment comença l'entrenament.

A mida que es va entrenant, més i més quilos va alçant.

Com si la cosa fos poca, alça un gran pes amb la boca.

A una cadira ajegut, fa la planxa, resolut.

Als veïns del pis de sota tal traspals no els hi plau gota.

Prò l'atleta, entusiasmada, més i més s'es carregat.

Com que el pes ara ja és molt de sobte ensorra el trespòl.

I amb velocitat, en caure, al pis de sota va a raure.

Produint tants disbarats, que als veïns deixa esverats.

S'apressa a fugir corrents per a evitar incidents.

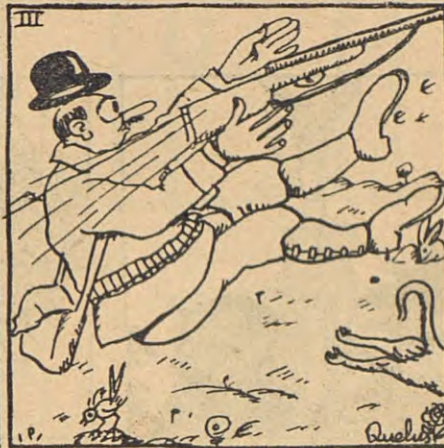
Puix sap que malgrat ser fort car pagaria el seu tort.

Amb ganes de disfrutar

Veu eixir una llebreta

Prò com que té «mala-pata»

EL PRODIGIÓS BARRET DEL SR. RAFECAS

El senyor Rafecas té el cap molt gros. Això l'obligava a usar un barret enorme. El porta amb molta gràcia i satisfacció i contesta cortèsment les barretades i xic iròniques dels seus coneguts.

El tenir un barret tan gros, fa que el senyor Rafecas l'aprofiti pels més variats usos: Al matí, el fa servir de cistell per anar a la plaça.

Al migdia se'n va al parc a llegir i descansar, i quant hi ha algun vallet que fa soroll i l'amoina, li ensorra el seu capell gegantesc fins a mig cos, i així li priva de què fessí murga fins que a ell li plau.

L'altre dia, anant per un carrer solitari, li va sortir un lladre que li demanà els diners o la vida. Per casualitat el senyor Rafecas duia el gos dintre del barret qui, sortint amb fúria, es tirà sobre el malfactor, que va morir del susto.

(De «Le Petit Illustré».)

TRENCA - CLOQUES

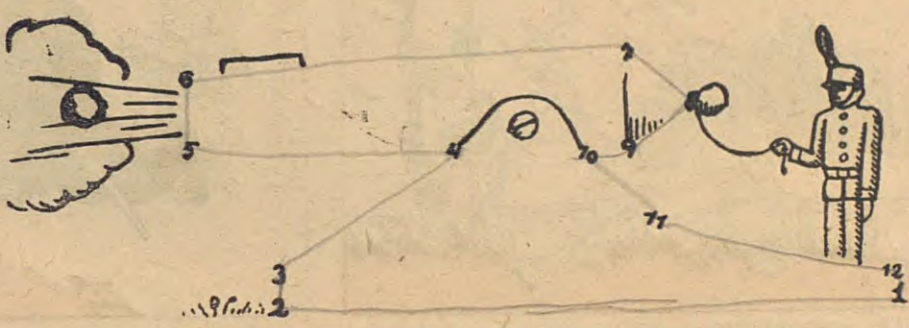

Aquets jugadors estan tristos perquè no poden començar el partit, doncs no tenen un àrbitre. Veïem si vosaltres el trobareu.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

- Redolins incomplets:
 - X.—A les dotze del migdia el detén un policia.
 - XI.—El guarda-seguretat se l'emporta ben lligat.
 - XII.—La cartera contenia quatre bitllets de tramvia.
- Laberint: París.
- Entreteniment: Un orifany.

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números amb llapis o ploma

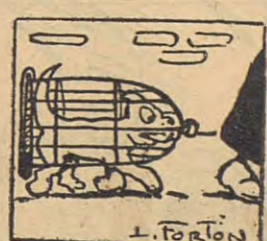
GRAN CONCURS D'HISTORIETES
 Valuosíssims premis!
 La setmana que ve començarem a publicar les historietes rebudes.—Españeu-vos! D'aquí quatre dies fineix el terme d'admissió! — (Llegiu les condicions publicades en números anteriors)

L'altre dia, la senyora Pona, mentre duia a passejar el seu gos, va ésser aturada per un municipal qui, després de preguntar-li els noms i la seva adreça, li va dir que la citaria a multes per portar el seu gos sense morrió.

La senyora Pona, no és massa rica, cerca per tots els recons de sa casa un atuell que li serveixi de morrió pel seu gosset. A l'últim l'ha trobat!!

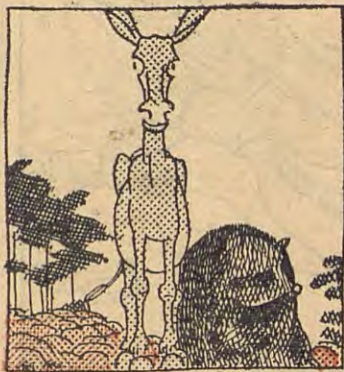

Una gàbia d'un canari que feia sis dies havia mort de vellesa, li ha servit per a no infringuir d'ara en avant les ordenances municipals.

(De «Le Petit Illustré».)

LES AVENTURES D'UN BURRO I UN ÓS

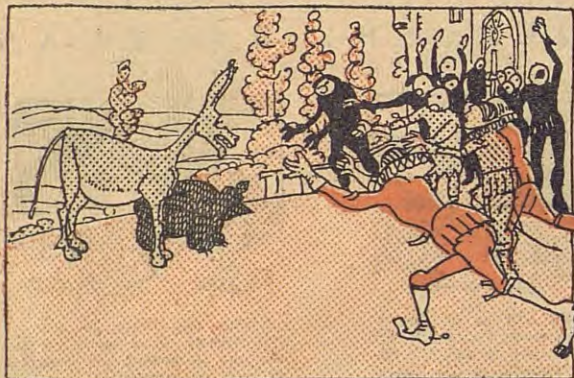
(Continuació)

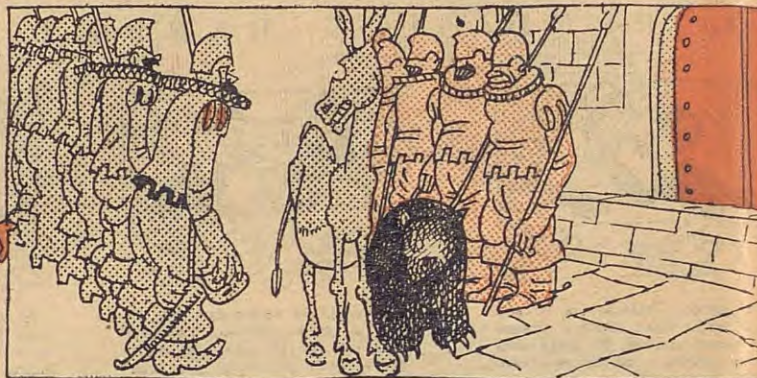
Abandonaren aquell país, decidits a no embolicar-se més amb coses guerreres.

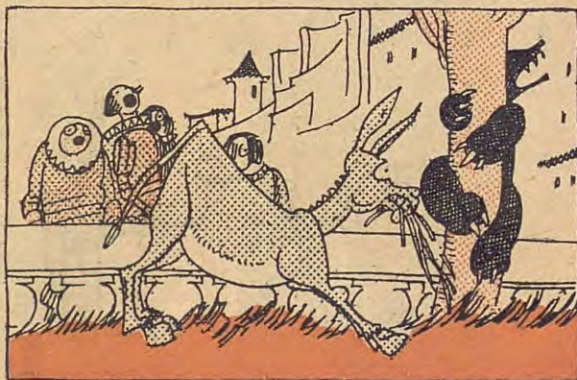
En el reialme de la formosa princesa «Lliri-groc» hi regnava el desconhort més pregon. La bella damisel·la i la seva dama de companyia havien desaparegut sobtadament, sense deixar rastre.

En veure arribar els nostres dos protagonistes, els cortisans cregueren que les bruixes malignes havien convertit a la princesa en burro, i en ós a la dama.

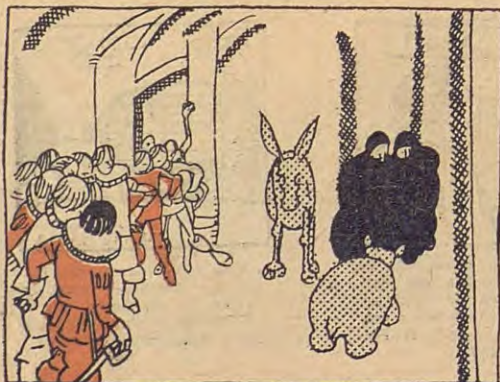
I els reberen amb els més grans honors i les mostres de l'afecte més extremat, formant rigidament les tropes escullides, en la porta del castell.

Els entreteniments a què es dedicava el burro i l'ós, tenien consternats als cortisans, que veien amb dolor que la cort esdevenia cada dia menys reial.

Enviaren a cercar unes bruixes acreditades, refiant-se que que la princesa i la dama havien sigut encantades, podrien tornar a llur primitiu estat.

El saló del Consell estava ple a vessar per a presenciar el desencantament.

Més, oh dissort! Quan la bruixa principal deia: «Des d'aquest instant tornaràs a ésser el que eres», un raig de cossos del burro i un mossegada de l'ós, els va treure les oracions, promoguent el més gran esvalot.

(Continuarà)